

Τα τελευταία λόγια του Φρανκ Άτγουντ (Αντωνίου) στο βιβλίο του «ΦΩΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ»

[Ορθοδοξία](#) / [Θρησκευτική ζωή](#)

Οι Πατέρες της Εκκλησίας δίδαξαν ότι χωρίς δοκιμασίες δεν μπορούμε να μάθουμε την αλήθεια, μόνο διαμέσου των θλίψεων μπορούμε να αποκτήσουμε πνευματική γνώση. Αντιμετωπίζω σημαντικές αντιξοότητες, γεγονός που αρχίζω να αντιλαμβάνομαι ως παιδεία. Ο ιατρός των ψυχών επιτρέπει το φάρμακο των καθημερινών δοκιμασιών για τη θεραπεία της ψυχής. Ο Κύριος εντέλλεται ότι εκείνος που Τον ποθεί πρέπει «να αρνηθεί τον εαυτό του και να σηκώσει το σταυρό του» (Ματ. 16:24). Αυτή η άρνηση του εαυτού είναι η άρνηση της σάρκας. Έτσι λοιπόν η προσπάθειά μου να υπομείνω τη συνεχή χλεύη, γίνεται το μέσο με το οποίο μπορώ να συλλάβω την αίσθηση της αναξιοτήτας.

Μέρος αυτού απαιτεί να θεωρώ τον εαυτό μου κατώτερο εκείνων που με κακομεταχειρίζονται, (και αντί να τους κρίνω και να επιφέρω ασθένεια στην ψυχή μου), πρέπει να θεωρώ τον εαυτό μου ως αιτία της πτώσης τους. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα στο περιβάλλον της φυλακής, όπου οι εγκληματίες κυκλοφορούν καμαρωτοί σαν παγώνια• η ματαιοδοξία εύκολα μπορεί να παρεισφρήσει. Όταν ο πειρασμός με παροτρύνει να νιώσω υπερηφάνεια, η θεία χάρη επιτρέπει προκλήσεις, όπως βλάσφημες λεκτικές προσβολές, ως μέσο για να με ενθαρρύνει να ταπεινωθώ, εάν μπορέσω να αγκαλιάσω αυτές τις προσβολές με υπομονή. Δυστυχώς, υπάρχουν ακόμη πολλές περιπτώσεις που θυμώνω. Ας έχει δόξα ο Θεός για το μυστήριο της εξομολόγησης που με βοηθά να προοδεύω.

Έχω καταλάβει ότι το «να σηκώνεις το σταυρό» είναι ο τρόπος για να καταργήσεις την αμαρτία και να μεταμορφώσεις τα πάθη. Ο «σταύρος» αναφέρεται επίσης σε μία προαίρεση που έχει προετοιμαστεί για θλίψη: ενώ οι προηγούμενες πράξεις μου ήταν το αποτέλεσμα της οργής μου για τη σεξουαλική επίθεση που δέχτηκα και του θυμού για άλλες εις βάρος μου ενέργειες, τελικά άρχισα να παραδέχομαι ότι άξιζα εκείνες τις δοκιμασίες. Όπως το ακατέργαστο μέταλλο εξορύσσεται σε χονδροειδή και άσχημη μορφή, εξαγνίζεται στη φωτιά και μετά κτυπιέται στο αμόνι και γίνεται ένα όμορφο σπαθί, έτσι και οι φωτιές και τα κτυπήματα των δοκιμασιών καθαρίζουν και ομορφαίνουν την ψυχή. Δεν υπονοώ ότι μπορώ να υπομείνω την υποτίμηση και τις ταπεινώσεις (ειδικά εκείνες που θα μπορούσα να αποφύγω) με καλό λογισμό.

Έχω καταλάβει την αναγκαιότητα να υπομένω τον πειρασμό, για να συνειδητοποιώ τόσο την ανθρώπινη αδυναμία μου όσο και το πόσο χρειάζομαι τον

Θεό. Παρακαλώ για την προσευχή σας ώστε να αγκαλιάζω με ταπείνωση κάθε δοκιμασία, που στην αρχή μπορεί να έχει πικρή γεύση αλλά στη συνέχεια γλυκαίνει. Μόνο δια μέσου πολλών θλίψεων μπορεί κανείς να μπει στη Βασιλεία του Θεού (βλ. Πρ. 14:22). Συμπερασματικά, αυτό που αντιλήφθηκα -και ελπίζω ότι και μερικοί, αν όχι όλοι οι αναγνώστες θα αντιληφθούν- είναι ότι η επιθυμία -μάλλον η ανάγκη- του κάθε ανθρώπου για εξαγιασμό απαιτεί την είσοδό του στην Ορθόδοξη Εκκλησία, και δεν μπορεί να στηριχθεί σε μία διανοητική ή/και συναισθηματική αποδοχή του Χριστού. Μπήκα στο πνευματικό νοσοκομείο, στην Ορθόδοξη Εκκλησία, όπου, υπό την καθοδήγηση του πνευματικού μου πατέρα, συνεχίζω να είμαι υπό αγωγή. Συνεχίζω να μαθαίνω να σηκώνω τον σταυρό μου, ώστε να μπορέσω αιώνια να ακολουθήσω τον Χριστό: «Να χαίρεστε και να γεμίζετε από αγαλλίαση (όταν υπομείνετε διωγμούς), διότι ο μισθός σας στους ουρανούς θα είναι πολύς» (Ματ. 5:12) !

<https://bit.ly/3QdjtXq>